

Το σύνολο πειθαρχεί στη σκηνοθετική γραμμή

«Γεθσημανή» του Ντέιβιντ Χέαρ από τον ΘΟΚ. Μετάφραση: Έρι Κύργια. Διασκευή/Σκηνοθεσία: Αλίκη Δανέζη-Knutsen. Σκηνικά: Κική Πίττα, Κοστούμια: Stelios F. Stylianou. Μουσική διδασκαλία/Μουσικός επί σκηνής: Γιώργος Χριστοδουλίδης. Σχεδιασμός φωτισμού: Σταύρος Τάρταρης. Επιμέλεια κειμένου: Μανώλης Δούνιας. Σχεδιασμός live video: Ευριπίδης Δίκαιος. Βοηθός σκηνοθέτης/Βοηθός μουσικού: Άννα Παγκιώζη. Παίζουν: Μαργαρίτα Ζαχαρίου, Αλέξανδρος Παρίσης, Μάριος Κωνσταντίνου, Βαρνάβας Κυριαζής, Έλενα Παπαδοπούλου, Νίκη Δραγούμη, Χριστίνα Χριστόφια, Ανδρέας Κούτσουμπας, Νεοκλής Νεοκλέους

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@philelefttheros.com

Αναρωτιέμαι πότε πάρθηκε η απόφαση να μετατραπεί το έργο του Ντέιβιντ Χέαρ σε πολιτικό μιούζικαλ. Η χρονική στιγμή έχει σημασία. Κρατήθηκα για να μη ρωτήσω, σχημάτισα όμως την εντύπωση ότι (συγγνώμη για την επίκαιρη ορολογία) πρόκειται για κάποιο plan B, για κάποιο σχέδιο διάσωσης της παράστασης. Αλλά τα plans B ενεργοποιούνται όταν τα plans A δεν αποδίδουν. Πότε η δημιουργική ομάδα της παραγωγής αισθάνθηκε ότι το κείμενο του έργου χρειάζεται υποστυλώματα; Καθώς δοκίμαζε να το στήσει ορθόδοξα και δεν της έβγαине; Μήπως πριν απ' αυτό, μήπως στην ανάγνωση, όταν το κείμενο στο πρώτο άγγιγμα των ηθοποιών άρχισε να φαίνεται μουντό και χωρίς θεατρική γοητεία; Αν όμως οι ίδιοι οι δημιουργοί της παράστασης δεν γοητεύτηκαν από το έργο και έψαχναν παρακαμπτήριους, τότε ποιος/ποιοί είναι εκείνος/εκείνοι που γοητεύτηκαν και το επέλεξαν για να καλυφτούν οι αναταραχές του προγραμματισμένου ρεπερτορίου;

Κάθομαι και φαντάζομαι δύο ψηλές στοιβές στο γραφείο μου. Στη μια να είναι όλα τα λογοτεχνικά και θεατρικά έργα, όλα τα κινηματογραφικά και τηλεοπτικά σενάρια που αφορούν το θέμα της διαφθοράς και της διαπλοκής των πολιτικών, της ανάμειξής τους σε σκάνδαλα με πολιτικό κόστος, σε πελατειακές σχέσεις των κομμάτων με τους χρηματοδότες τους. Η άλλη στοιβή να αποτελείται από αποκόμματα από εφημερίδες και ανατυπώσεις από τον ηλεκτρονικό τύπο που να αφορούν τα πραγματικά γεγονότα, διεθνή και εγχώρια, σχετιζόμενα με το ίδιο θέμα. Και μόνο η ποσότητα του υλικού θα είναι τέτοια που θα απαιτεί από κάθε καινούργιο έργο της ίδιας θεματολογίας να έχει πραγματική πρωτοτυπία, ποιοτική διαφορά, νέα οπτική γωνιά,

αλλιώς θα καταλήγει στην κατηγορία των επαναληπτικών ασκήσεων. Αλλιώς εμείς οι αναγνώστες, οι θεατές και οι πολίτες θα αναρτούμε μπροστά σε καινούργιες, αλλά μη πρωτότυπες αφίσες επιγραφές «Τα έχουμε δει, τα έχουμε ακούσει, τα γνωρίζουμε». Θεωρώ ότι το κείμενο του Χέαρ στερείται της αναγκαίας πρωτοτυπίας, της ποιοτικής διαφοράς και της νέας θεώρησης του θέματος. Γι' αυτό και τραγουδούν οι ηθοποιοί της παράστασης της Αλίκης Δανέζη-Knutsen.

Όμως το έργο του Χέαρ δεν είναι η «Όπερα της πεντάρας», τα πρόσωπά του δεν είναι πλασμένα να ολοκληρώνονται μέσα από το τραγούδι. Αλλά και η σκηνοθεσία και ο μουσικός δημιουργός της παράστασης Γιώργος Χριστοδουλίδης δεν δίνουν στο καθένα από τα πρόσωπα της παράστασής τους «άριες» αυτοέκφρασης, τα μουσικά στιγμιότυπα δεν διευκρινίζουν ή διακρίνουν τις μορφές, αλλά τις ενώνουν σε χορικό σύνολο. Σύνολο που μέσω της

μουσικής επεκτείνει και σχολιάζει ένα από τα στοιχεία του έργου του Ντέιβιντ Χέαρ, τον... τίτλο του. Μιλώ για τίτλο, και όχι για σημαντικό στο αισθητικό και ιδεολογικό σύστημα του έργου στοιχείο, επειδή μου φαίνεται ότι ο συγγραφέας μάλλον χρησιμοποιεί αυθαίρετα το θρησκευτικό σύμβολο της «Γεθσημανής», το μικραίνει για να χωρέσει στο πλαίσιο των αδιευκρίνιστων αμφιβολιών και επιλογών μερικών από τους ήρωές του.

Η σκηνογράφος της παράστασης Κική Πίττα στήνει τη σκηνή σε μορφή κάθετων ανηφορικών επιπέδων που οδηγούν στην εικαστική απόδοση του συμβόλου της Γεθσημανής. Ο Γιώργος Χριστοδουλίδης με τις μουσικές του επιλογές αναπτύσσει και προβάλλει τον θρησκευτικό συμβολισμό, παρόλο που η

κάθε μια απ' αυτές έχει τη δική της αισθητική, το κάθε ποιητικό κείμενο που τραγουδιέται δίνει τις δικές του προεκτάσεις στο θέαμα, αν το ακούσουμε προσεκτικά και όχι ως απλό διάνθισμα της παράστασης. Οι ηθοποιοί βρίσκουν δημιουργική διέξοδο στο τραγούδι, η ζωντανή παρουσία στη σκηνή του μουσικού Γιώργου Χριστοδουλίδη διασαφηνίζει το είδος του θεάματος που μας πρότειναν. Η σκηνοθεσία βρίσκει την ευκαιρία να διαφοροποιήσει το θέαμα με το κάθετο στήσιμο της υποκριτικής ομάδας. Προσθέτει θεαματικότητα στην παράσταση με τα live video σχεδιασμένα από τον Ευριπίδη Δίκαιο. Υποκριτικά το σύνολο πειθαρχεί στη σκηνοθετική γραμμή και εξυπηρετεί τη φόρμα που έχει επιλεγεί.

Ελπίζω να δοθεί στην Αλίκη Δανέζη-Knutsen ευκαιρία να ανεβάσει στη σκηνή του ΘΟΚ έργα δικής της επιλογής. Το «Δείπνο με φίλους» στον Διόνυσο και το «Hurly Burly» στο ΘΟΚ ήταν πολύ καλές παραστάσεις.